

Definitief roze wolk en idealisme

Vandaag is weer eens zo'n zeldzame mooie zonnige herfstdag. Met een studieboek kruip ik in een hoekje in de tuin, uit de wind, om nog even te genieten van de laatste zonnestralen van die dag.

Plots hoor ik een moeder de naam van haar kind roepen: "Nina ... Ninaaaaa!! Kom ... kom nu!!!!". Het kindje komt echter niet. Ze is verdiept in haar spel. Gehuld in een prachtige roze prinsessenjurk en met echte prinsessenschoentjes aan speelt ze prinsesse waarbij ze, zo jong als ze is, de lakens al uitdeelt aan een ander, kleiner meisje. Het is mij geheel duidelijk: ze wil helemaal niet komen, ze wil zich prinses voelen en daar past het luisteren naar mama helemaal niet bij!

Moeder, die nog steeds op ruim 10 meter afstand staat, begint al snel ongeduldig te worden. "Nina, ik tel tot drie hoor! ... Eén ... twee". Ze stopt met tellen en zet haar volgende wapen in, ik zie dat de wanhoop al lichtelijk toeslaat. "Als je niet komt krijg je billenkoek hoor!!". Het kind komt niet. Moeders komt eindelijk in beweging en loopt richting haar kind, maar daardoor verdwijnt ze uit mijn zicht.

Nieuwsgierig naar de afloop van deze strijd tussen moeder en dochter sta ik op en gluur om het muurtje. Hoe gaat dit aflopen? Nog meer dreigingen, hardhandig of in vrede? De fysieke, inmiddels dreigende nabijheid van moeder, maakt dat het kind uiteindelijk toch gehoor geeft aan moeders wil en treuzelend en duidelijk met tegenzin meeloopt.

Op zo'n moment schieten er allerlei opstandige gedachten door mij, als ongewenst kinderloze vrouw, heen. Met name de gedachte: "weer zo'n moeder die een kind heeft maar eigenlijk niet eens de moeite neemt om te kijken waaróm haar kind niet reageert, maar gelijk gaat dreigen ... zou ik nooit doen ... of ... misschien toch?".

Nee, natuurlijk had ik niet staan roepen naar mijn kind op 10 meter afstand en vervolgens bedreigd met billenkoek, het was niet eens nodig geweest om tot één te tellen. Ik zou het als moeder heel anders hebben aangepakt. Ten eerste zou ik naar het kind zijn toegelopen zodat ik dichterbij haar sta, haar aan kan kijken en zo in contact kom met haar. Ik zou observeren wat mijn kind doet. Wat boeit haar zo dat ze niet wil komen? Ik zou interesse tonen in haar spel, haar wellicht nog een compliment geven dat ze er zo mooi uitziet en dan toch vriendelijk maar duidelijk zeggen dat het tijd is om naar huis te gaan. Als ze dan nog niet vrijwillig mee wil had ik haar gemotiveerd met afleiding, zoals: "als we zo thuis zijn zou jij mij dan willen helpen met pannenkoeken bakken, dan maken wij er mooie gezichtjes van met suiker en hagelslag".

"Zijn mijn gedachten idealistisch?" vraag ik mij af, nadat ik mij weer opnieuw met mijn studieboek in de schaarse herfstzon heb genesteld. "Zie ik alleen maar de roze wolk en werkt het in de realiteit niet zoals ik denk? Heb ik makkelijk praten op een afstand? Komen mijn gedachten misschien voort uit afgunst? Staan de beste stuurlied inderdaad aan wal?".

Ik geloof wel dat de beste stuurlied inderdaad aan wal staan en dát ik makkelijk praten heb op afstand. Moeder zijn lijkt mij allesbehalve een gemakkelijke taak en om af toe eens van het gezeur af te zijn kan ik mij voorstellen dat je wel eens met je hand over het hart strijkt en toegeeft. Maar dat moet in mijn visie meer uitzondering dan regel zijn. Ik ben mij ervan bewust dat het begeleiden van een kind naar zelfredzaamheid, zelfstandigheid en dus volwassenheid een behoorlijke opgave is die je als ouder niet op school maar in de praktijk leert door veel vallen en opstaan.

Of mijn gedachten idealistisch zijn en getuigen van teveel roze zal ik helaas nooit kunnen toetsen aan de realiteit, omdat moederschap tot mijn grote spijt niet voor mij is weggelegd. Het geen moeder zijn maakt vanzelf dat je een waarnemer wordt. Het is als aan de zijlijn van het veld staan waarop het spel (de ouder-kind taferelen) zich afspeelt en waarnaar ik alleen mag kijken, meer zit er niet voor me in.

Als toeschouwer valt het mij op dat er bij veel ouders nog maar weinig roze van de wolk over is, het grijs overheerst en dat merk je vooral in het gedrag van de ouder naar het kind. Alhoewel ik best veel respect heb voor de taak die ouders moeten volbrengen, kan ik mij ook flink ergeren aan het gedrag van een bepaalde groep in mijn ogen onbewuste ouders. Die komen bijvoorbeeld doodleuk 's avonds om 23.00 uur nog binnenlopen op een feestje met hun baby. Bevind ik mij eindelijk in een omgeving waar je eens een keer niet wordt geconfronteerd met kinderen, krijg je dat!

Met name de ouders die spreken over een kind 'nemen' bijt ik meteen toe: "je neemt geen kind, als je geluk hebt, mag je een kind ontvangen". Deze groep mensen daalt regelrecht naar -10 op mijn ladder van sympathie. Ik zie de '-10 groep op mijn ladder van sympathie' ook in de supermarkt waar hun kind na diverse loze aanmaningen rustig doorgaat met het 'overall aanzitten en alles uit de schappen trekken'. Aan de aanmaning van de ouder zit geen consequentie vast en dat weten de kinderen ook, dus gaan ze lekker door met wat niet mag.

Waar ik ook behoorlijk van ga steigeren zijn de ouders die mij waarschuwen en vragen om heel goed na te denken alvorens ik aan een hond begin, want je zit er wel ruim 12 jaar aan vast! "En aan een kind dan", roep ik verontwaardigd uit!! Denken de mensen daar eigenlijk wel goed over na, over de impact van een kind op hun leven, vraag ik mij dan af?!

En meteen moet ik weer denken aan die moeder van zojuist die de aandacht van haar kind probeerde te krijgen en binnen twee minuten al stond te dreigen met billenkoek. Had zij eigenlijk de impact van een kind op haar leven van te voren wel goed overdacht?

Ik betwijfel het want buiten het prinsessenjurkje zie ik weinig 'roze' terug.

Hanneke

Het geen moeder zijn maakt vanzelf dat je een waarnemer wordt